

[Steen Folke.]

oparbejde en stor gæld i forbindelse med et langvarigt og usikkert studium. Det siger sig selv, at disse forhold er særlig alvorlige i den nuværende situation med den store ungdomsarbejdsløshed.

Sparepartierne i folketinget lader til at være enige om én ting, nemlig at det foruden lønarbejderne er de svagt stillede grupper i samfundet, bl. a. de uddannelsessøgende, der skal bære omkostningerne ved kapitalismens krise. Jeg skal ikke gå ind på forslagens detaljer, men kommentere en enkelt bestemmelse. Jeg har hæftet mig ved, at venstre i forslaget her har foreslået, at von Eyben-udvalgets oprindelige målsætning med Statens Uddannelsesstøtte skal udgå. Den findes jo optaget i den nuværende lovs § 12, hvor der står, at hensigten med loven er at iværksætte en etapevis gennemførelse af en generel støtteordning, der sigter mod ved stipendier og lån i rimeligt omfang at dække de uddannelsessøgendes nødvendige leveomkostninger. Man foreslår, at denne passus skal udgå af loven, og man gør det med følgende motivering — jeg citerer fra bemærkningerne til lovforslaget:

„Man finder ikke, der er behov for at lovfæste en sådan programmerklæring, hvis retlige betydning er yderst tvivlsom.“

I øvrigt siger man, at udeladelsen ikke skyldes ændret indstilling til støtteordningens sigte. Jeg mener, at det forslag, der er fremsat her, dementerer den sidste påstand.

Jeg skal blot til sidst komme med en enkelt bemærkning til undervisningsministerens varsling af et nyt regeringsforslag vedrørende Statens Uddannelsesstøtte. Nu kender vi ikke dette forslag, det er ikke fremlagt, så endelig stillingtagen må naturligvis vente, men jeg vil da lige sige på forhånd, at jeg har meget vanskeligt ved at forestille mig en ordning, hvor stipendietildelingen erstattes med statslån, som ikke vil få den konsekvens, at den vil virke afskrækkende over for unge fra økonomisk dårligt stillede hjem, først og fremmest altså unge fra arbejderhjem. Jeg vil eventuelt gerne

høre bemærkninger hertil, men jeg vil på forhånd stille mig yderst skeptisk over for, om det er muligt at indføre en ordning med overgang til statslån, som ikke har disse afskrækkende virkninger. Jeg mener ikke, at det, vi har hørt om regeringens påtænkte forslag hidtil, er tilstrækkeligt overbevisende til, at jeg i hvert fald vil tro på, at forslaget ikke faktisk får den konsekvens.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg skal først knytte nogle bemærkninger til spørgsmålet om tidsfrist, fordi hr. Brixtofte og fru Gerda Møller var inde på det spørgsmål; fra begge sider sagde man, at det kunne godt lade sig gøre at gennemføre forslaget.

Nu er det jo sådan, at det som bekendt ikke er regeringspartiet, der har udformet dette lovforslag og heller ikke fremsættelsestalen. Det kan nok være nyttigt over for dem, der udtrykte undren, at citere fra den fremsættelsestale, som fhv. undervisningsminister Tove Nielsen fremlagde her i folketinget. Der står:

„Lovforslagets nyordning agtes gennemført i støtteåret 1975-76, dvs. fra 1. august 1975. For at dette kan lykkes, er det nødvendigt at udarbejde regler, edb-programmer, skemaer m. v., inden ansøgningsmaterialet senest 7. marts skal sendes til trykning for at kunne være stipendienævnene i hænde senest 1. maj. Denne frist kan ikke udsættes, hvis de uddannelsessøgende som hidtil skal kunne modtage de første rater af uddannelsesstøtten 1. september.“

Jeg synes, det påhviler det tidligere regeringsparti at give anvisninger på, hvordan man nu kan mene, at det sagtens kan lade sig gøre, at vi både kan nå en forsvarlig behandling i uddannelsesudvalget og også overholde disse frister, når man her meget stærkt har præciseret, at 7. marts var absolut sidste frist.

Jeg skal i øvrigt sige til hr. Brixtofte, at jeg er meget enig i de betragtninger, han kom med vedrørende livsindkomsterne. Det er nogle af de tanker, der også vil komme til